bise kantside asemele Toompä krundi peale lasina äärre sai pandud. Ehk küll kogudus sel aeal alles weike oli sai siiski ehitus palju suuremalt ja kaunimalt käsile wõetud, et mõnelegi, kes uskmata oli, lootust südamesse kinnitas, seda kirikut walmis ehitud iial näha saada.

See mees, kes kogu seda ehitust seestpoolt üksaawalt tüki wiisi oli oma pea aru järele ülesse sehkendanud, oli arhitekt (ehitajameister) Akadeemikus herra Oto Hippius. Imekspanemise wäärt lae ehitus üle kogu suure ruumi on üks kuulus meistri tük, mis kõiki ehituse tundjaid tema wäga kunstlikult kokku seatud ehituse pärast oma poole on tõmband. Seda kunstliku tööd ehitas armastusest sunnitud oma isamaa linna Tallinnale, kuulus tuttaw prohwesser arhitekt herra Rudolff von Bernhardt, kes praegu Peterburgis ehituse kooli direktor on. See munster sest laealusest on praegu weel Eestimaa kunstkambris (Museum) näha. Kogu see kirik sai arhitekturi herra Rudolff Knüpferi juhatuse al ülesse ehitud.

Raha puuduse pärast pidi aga ehitus peagi seisma jääma. Kui aastal 1863 ehitus jälle tubli oli käsile wõetud ja katuse alla sai, oli siis selle linna uhkus juba wäljapoolt walmis. Aga et kirik seestpoolt ka pidi walmis saama tehtud, puu-

dus kogukonnal selle tarwis jõudu. Abi palumised kuulutati linnas ja maal, lahkeid süddameid ja käesi lahti tegemisele. Laenatus, korjandus ja kingid aitasiwad ehitust seitsme aasta pärast lõpekorrale ja nõnda tõusis see kena ehitus oma kahe torniga n'agu üks uus tõetunnistus Tallinnas, kelle peale uhkusega wõib näidata, kaugele nähtawalt ülesse.

Jõulu kuu 20 pääwal aastal 1870 sai ta sisseõnnistud, pärast seda kui kogudus weel wiimist korda ja temaga ühes, wõerad puu-kirikusse, mis hädа pärast oli ehitud, kokku oliwad kogunud, kelle altari pealt Kaarli koguduse õpetaja C. Bergwitz weel wiimist korda selle paigaga Jumalaga jättis, kus kogudus siiamaale oli Jumala teenistust pidanud. Pärast seda andis kiriku riistad õpetajate ja konwendiliikmete kätte ja kiituse ja tänulauluga läks kogudus Eestimaa kindral-supertendi Schultzi järele uue kiriku poole, kelle ukse ees Juuru praus Berg kogudust kõnega wastuwõttis, ja nüüd andis patroon F. von Zur-Mühlen wõtme kindral-supertendi kätte, kes Jumala nimel uksed lahti tegi ja kogudust sisse kutsus. Kirikus helises Normani tehtud uus oril wastu ja teretas kogudust. Kirik oli seest seks pühaks kauniste ehitud ja liigutas sisse astujate süddamid. Pärast koorilaulu helises